

opnaa den Smødelommen fra Lovgivningsmagtens Side, som man antager ligger i Lovforslaget. Men, mine Herrer! det er virkelig en Feiltagelse. Det er slet ikke det sjællandske Jernbaneselskab, hvis Interesse det er at faae udført alle disse Baner og anskaffet flere Lokomotiver og flere Vogne, det er Publikum. Et Jernbaneselskab kan albrig ønske sig nogen lykkeligere Stilling end den, at det med et indskrænket Materiel og et indskrænket Personale lader nogle Vogne gaa om Dagen, som man kan være sikker paa blive fulde fra Ende til anden; derved vil Banen forrente sig paa den allerfordelagtigste Maade for Selskabet. Det kan kun med Betagelse se paa, at de, der ikke kunne komme med Toget, fordi der ikke er Plads, maa gaa hjem og komme igjen imorgen eller en anden Dag, naar det er belejligt, og at de, der skulle have Gods befordret, maa vente, til Tidens Gylde kommer, og der bliver Plads i Vognene. Vilde det sjællandske Jernbaneselskab se ensidig paa sin egen Interesse, saa var det saa strengt konservativt ligesom for den nu bestaaende Tilstand som vel muligt, stillede sig saa trevent og modvilligt mod ethvert Forlangende om Udvidelse, som det formaede, og det vilde formaa meget i den Retning; thi man kan ikke let tvinge Selskabet til at gaa et eneste Skridt videre, end det selv vil. Selskabet har imidlertid ikke opfattet sin Opgave paa den Maade, Selskabet har nemlig anset det for sin Opgave paa en tilfredsstillende Maade at besøge Jernbanetrafikken paa Sjælland, og naar der virkelig er Trang der-til, er det villigt til at fremkomme med Forslag, der bemyndiger det til nye Anlæg og til Udvidelse af Materiellet. Jeg skal ikke komme tilbage til et nyt Anlæg, da vi ere ude over dem, men kun bemærke, at jeg fuldkommen slutter mig til det ærede Medlem af det sjællandske Jernbaneselskabs Aenarbestyrelse (Brock); ogaa jeg kjenner disse Forhold; og jeg slutter mig til ham, naar han har udtalt, at det ikke er det sjællandske Jernbaneselskab, som trænger paa for at faae Koncesion, men at det er en Smødelommen, der af det vises mod Forlangender, som ere komne frem andesteds fra; men med Hensyn til Materiellets Udvidelse vil jeg stærkt pointere, at der her i høieste Grad handles om Publikums Interesse. Man har mod det Forlangende, som her er fremkommet, indvendt, at der var anskaffet for lidt Materiel ved Anlægget af Kallundborgbanen. Det er muligt, at det er rigtigt, jeg tør ikke bestemt benegte det; men jeg vil bede erindret, at man ved at anskaffe Materiel for en Bane som Kallundborgbanen ikke anskaffer et Materiel, der er beregnet paa udelukkende at betjene denne Bane. Samtlige sjællandske Baner have jo et fælles Knudepunkt og en fælles Hovedstation, og det hele Materiel, hvorover Selskabet har at raade, staar som et samlet Hele til Naadighed for Bestyrelsen, og man kan derfor nøies med mere indskrænket Materiel, naar der kommer en ny

Bane til, end man vilde kunne nøies med, hvis man skulde drive denne Bane alene; det er en klar Sag. Man har altsaa maaste nok gjort Regning paa at kunne hjælpe sig med et temmelig indskrænket Materiel til Kallundborgbanen, navnlig efterat man havde faaet et meget rigeligt Materiel til Sydbanen; men den egentlige Grund til, at Materiellet nu er for ringe, er den stedse vorende Udvidelse af Trafikken. De Herrer ville meget let se, hvorledes det gaar ved en saadan Leilighed. Der begynder for en Bestyrelse saa een Gang saa en anden Gang at vise sig Mangel paa Vogne; man mener, at det er forbigaaende; det gjentager sig imidlertid, og man begynder nu at tro, at man maa se at udvide Materiellet. Men Fremskridtene have i den senere Tid været saa raske, at i saa Nar er Bestyrelsen bleven overvældet af de For- dringer, der gjøres til den fra alle Sider, og som stige med hver Dag. Jeg skal tillade mig at anføre et eneste Exempel paa, hvilke Fordringer der i den sidste Tid er gjort til Selskabet, og hvad saadanne Fordringers Opfattelse kræver. I December Maaned forrige Nar forelaa der for Aenarbestyrelsen et Andragende fra en Teglværks-eier i det nordlige Sjælland, som beder om Til- ladelse til at lægge et Spor hen til den nord- sjællandske Bane, til Helsingørssbanen. I An- dragenbet oplyser han, at hans Teglværk er beregnet paa at sende tre Tusinde Vognladninger Mursten om Aaret til Kjøbenhavn, og naar man nu tager Helligdagene fra, saa bliver det ti Vognladninger daglig i Gjennemsnit. Da man ikke kan faae Vognene læstede af og sendte tilbage igjen samme Dag, vil man altsaa allermindst til dette Teglværks Betjening behøve tyve nye Vogne; det er det Allerringeste. Men efter at dette Andragende er kommet ind, har der meldt sig fire Andre med lignende Begjæringer, og enten maa altsaa Selskabet udvide sit Materiel, eller ogsaa maa det negte det Forlangte, som det er i dets egen In- teresse at imødekomme, lige som det ogsaa i høi Grad er i Kjøbenhavns og overhovedet i Sam- færdselens Interesse, at det imødekommes. Eller ogsaa maa det sige til Vedkommende: Ja, vil Du have dine Mursten til Kjøbenhavn, maa Du skaffe Dig selv Vogne, saa skulle vi se, om vi kunne faae Maskine. Og har man heller ikke Maskine, maa man sige til ham: Spørg for Ma- skiner til at trække dem med, thi paa anden Maade kunne vi ikke besøge dem. Det Samme viser sig paa mangfoldige andre Punkter. Jeg vil blot nævne et enkelt Exempel, som i sig selv er talende og derhos let forstaaeligt for Alle. Her fra Sjælland sendes en stor Mængde Sæd til Kjøbenhavn, og det er i de Handlendes høieste Interesse at kunne sende den til Kjøbenhavn, naar der er Afsetning for den. Det hænder saa- ledes hyppig, at der ligger et Skib under Lad- ning, som mangler Noget i sin fulde Ladning, og man telegraferer da til Provindserne for at